

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 181/2016-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 10736/2015 – sp. zn. 10737/2015, sp. zn. Rvp 11076/2015, sp. zn. Rvp 12209/2015, sp. zn. Rvp 12835/2015, sp. zn. Rvp 13070/2015, sp. zn. Rvp 13599/2015, sp. zn. Rvp 14661/2015, sp. zn. Rvp 14665/2015, sp. zn. Rvp 14947/2015, sp. zn. Rvp 15568/2015 a sp. zn. Rvp 16842/2015 – sp. zn. Rvp 16843/2015 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Okresného súdu Brezno a následne Krajského súdu v Banskej Bystrici a ich uzneseniami uvedenými v prílohe č. 1 tohto rozhodnutia, ako i postupom Okresného súdu Lučenec a následne Krajského súdu v Banskej Bystrici a ich uzneseniami uvedenými v prílohe č. 2 tohto rozhodnutia a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 10736/2015 – sp. zn. 10737/2015, sp. zn. Rvp 11076/2015, sp. zn. Rvp 12209/2015, sp. zn. Rvp 12835/2015, sp. zn. Rvp 13070/2015, sp. zn. Rvp 13599/2015, sp. zn. Rvp 14661/2015, sp. zn. Rvp 14665/2015, sp. zn. Rvp 14947/2015, sp. zn. Rvp 15568/2015 a sp. zn. Rvp 16842/2015 – sp. zn. Rvp 16843/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 10736/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli od 20. júla 2015 do 21. decembra 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a zároveň aj základného práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Okresného súdu Brezno a následne Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) a ich uzneseniami uvedenými v prílohe č. 1 tohto rozhodnutia, ako i postupom Okresného súdu Lučenec a následne krajského súdu a ich uzneseniami uvedenými v prílohe č. 2 tohto rozhodnutia (spolu ďalej len „okresné súdy“, „napadnuté uznesenia okresných súdov“ a „napadnuté uznesenia krajského súdu“).

2. Sťažovateľka v predostretej argumentácii (už mnohonásobne a pravidelne sa opakujúcej, pozn.) atakuje závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti okresných súdov, ako aj krajského súdu, ktorým vytyka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávných ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú

právnou vec sa vzťahujúcich, a zároveň poskytuje ústavnému súdu vlastnú interpretáciu právnych predpisov vzťahujúcich sa na uvedené konania.

3. V petite podaných sťažností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že napadnutými uzneseniami tak okresných súdov, ako i krajského súdu došlo k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv a práv zaručených v ústave, dohovore, dodatkovom protokole a charte, aby napadnuté uznesenia krajského súdu a napadnuté uznesenia okresných súdov zrušil a veci vrátil okresným súdom na ďalšie konanie, aby sťažovateľke priznal primerané finančné zadosťučinenie a napokon aj úhradu trov konania.

Okrem toho sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd vydal v každom prípade aj dočasné opatrenie, ktorým by odložil vykonateľnosť napadnutých uznesení krajského súdu.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

5. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A K spoločnému prerokovaniu vecí

6. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

7. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10736/2015 – sp. zn. 10737/2015, sp. zn. Rvp 11076/2015, sp. zn. Rvp 12209/2015, sp. zn. Rvp 12835/2015, sp. zn. Rvp 13070/2015, sp. zn. Rvp 13599/2015, sp. zn. Rvp 14661/2015, sp. zn. Rvp 14665/2015, sp. zn. Rvp 14947/2015, sp. zn. Rvp 15568/2015 a sp. zn. Rvp 16842/2015 – sp. zn. Rvp 16843/2015 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B K namietanému porušeniu označených práv napadnutými uzneseniami okresných súdov

8. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany

tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

9. Pokiaľ ide o postup okresných súdov a napadnuté uznesenia okresných súdov, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti týmto bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľka aj využila), a preto ňou podané sťažnosti v tejto ich časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Pozornosti ústavného súdu nad rámec uvedeného neušlo, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval aj samotné sťažnosti podané ústavnému súdu, s návrhmi nedoručila i napadnuté uznesenia okresných súdov. Predloženie rozhodnutia všeobecného súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje, je pritom podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom.

Vzhľadom na konštantnú prax ústavného súdu pri posudzovaní opakujúcich sa neúplných a neakceptovateľných podaní sťažovateľky, právne zastúpenej kvalifikovaným právnym zástupcom, ústavný súd poznamenáva, že v prípade napadnutých uznesení okresných súdov by tu bol dôvod na ich odmietnutie aj z dôvodu nedostatku náležitostí predpísaných zákonom (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.C K namietanému porušeniu označených práv napadnutými uzneseniami krajského súdu

11. Ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností a v kontexte aj svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov vo vzťahu k právnemu posudzovaniu notárskych zápisníc, ako aj rozsudkov rozhodcovského súdu ako exekučných titulov koncipovaných na podklade neprijateľných podmienok v úverových zmluvách vrátane posúdenia zmlúv o úvere koncipovaných formulárovou formou ako spotrebiteľských zmlúv v nadväznosti na podmienky v nich uvedené vrátane záverov vyplývajúcich z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, ako aj postup všeobecných súdov v rozpore s § 57 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a krajského súdu v odvolacom konaní v rozpore s § 214 ods. 1 OSP a v neposlednom rade vo vzťahu k prejudiciálnemu konaniu. Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj v prípadoch predošlých, dospel ústavný súd k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú notoricky známe dôvody odmietnutia sťažností v úplne rovnakých prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s odôvodnením svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 220/2011 z 9. júna 2011, sp. zn. I. ÚS 227/2012 zo 16. mája 2012, sp. zn. I. ÚS 379/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 381/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 409/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 410/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 3/2013 zo 16. januára 2013, sp. zn. I. ÚS 110/2013 z 20. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 146/2013 z 13. marca 2013, sp. zn. I. ÚS 157/2013 z 13. marca 2013, sp. zn.

I. ÚS 745/2013 z 11. decembra 2013, sp. zn. I. ÚS 99/2014 z 5. marca 2014, sp. zn. I. ÚS 100/2014 z 5. marca 2014, sp. zn. II. ÚS 473/2011 z 20. októbra 2011, II. ÚS 303/2011 z 24. augusta 2012, sp. zn. II. ÚS 337/2012 z 13. septembra 2012, sp. zn. II. ÚS 62/2013 z 30. januára 2013, sp. zn. II. ÚS 79/2013 zo 7. februára 2013, sp. zn. II. ÚS 365/2013 z 26. júna 2013, sp. zn. II. ÚS 344/2013 z 19. júna 2013, sp. zn. II. ÚS 562/2013 z 30. októbra 2013, sp. zn. III. ÚS 178/2014 zo 4. marca 2011, sp. zn. III. ÚS 242/2011 z 31. mája 2011, sp. zn. III. ÚS 397/2011 z 27. septembra 2011, sp. zn. III. ÚS 488/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. III. ÚS 7/2013 z 15. januára 2013, sp. zn. III. ÚS 453/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 173/2014 zo 4. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 176/2014 zo 4. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 178/2014 zo 4. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 214/2014 z 25. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 297/2014 z 24. apríla 2014, sp. zn. IV. ÚS 299/2012 zo 7. júna 2012, sp. zn. IV. ÚS 467/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 50/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 51/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 52/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 181/2014 z 20. marca 2014, sp. zn. IV. ÚS 182/2014 z 20. marca 2014, sp. zn. IV. ÚS 183/2014 z 20. marca 2014, sp. zn. IV. ÚS 186/2014 z 20. marca 2014, sp. zn. IV. ÚS 187/2014 z 20. marca 2014 atď.), ktoré skončili odmietnutím podobných a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených.

Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje rozhodnutia. Zároveň ústavný súd prízvukuje, že sťažovateľka ani nevzniesla žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lino Carlos Varela Assalino proti Portugalsku z 25. 4. 2002, sťažnosť č. 64336/01, ako aj rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 218/2009, sp. zn. 3 Cdo 51/2011, sp. zn. 3 Cdo 186/2012, sp. zn. 7 Cdo 56/2011).

12. Na podporu svojej argumentácie ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľky aj na rozhodnutia Súdneho dvora C-76/10 zo 16. 11. 2010 vydané vo veci iniciovanej sťažovateľkou, ako aj na ďalšiu početnú judikatúru Súdneho dvora (napr. C-240/98 až C-244/98, C-473/00, C-168/05, C-243/08, C-40/08, C-227/08 a C-76/10) dotýkajúcu sa problematiky spotrebiteľského práva, ktoré podporujú právne závery ústavným súdom

predostreté v jeho predošlých rozhodnutiach a ktoré sú aj sťažovateľke notoricky známe. V ostatnom poukazuje na rozsudok Súdneho dvora z 27. 2. 2014 vo veci sp. zn. C 470/12, bod 41 (v rámci sporu, ktorého účastníčkou je sťažovateľka, pozn.), v ktorom Súdny dvor výslovne deklaroval, že „*možnosť súdu skúmať nekalú povahu podmienky aj bez návrhu predstavuje vhodný prostriedok na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice 93/13, teda zabránenie tomu, aby bol jednotlivý spotrebiteľ viazaný nekalou podmienkou, a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v článku 7 tejto smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky z 21. novembra 2002, Cofidis, C 473/00, Zb. s. I 10875, bod 32, a Mostaza Claro, C 168/05, Zb. s. I 10421, bod 25)*“.

13. Ústavný súd taktiež dodáva, že v súčasnom období platná právna úprava formulovaná v § 58 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ktorá bola zavedená zákonom č. 335/2012 Z. z. a je účinná od 1. januára 2013, počítá s možnosťou nariadenia pojednávania pred rozhodnutím exekučného súdu o zastavení vedeného exekučného konania podľa § 57 ods. 1 písm. a) až j) Exekučného poriadku len ako s fakultatívnou možnosťou, a to len v prípade, že je to nevyhnutné na objasnenie veci. K sťažovateľkou namietanému postupu všeobecných súdov podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku v spojení s § 57 ods. 5 Exekučného poriadku (právna úprava, ktorá bola účinná v čase od 9. augusta 2012 do 31. decembra 2012, pozn.) ústavný súd konštatuje, že aj v prípade, ak by tento postup nebol zo strany všeobecných súdov dodržaný (nariadenie pojednávania pred vyhlásením exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie, pozn.), nepredstavoval by také porušenie označených práv sťažovateľky, ktoré by svojou intenzitou bolo spôsobilé zasiahnuť do ňou onačených práv v takom smere, aby ústavný súd mohol vysloviť ich porušenie (napr. I. ÚS 367/2014). Naostatok postup podľa § 57 ods. 5 Exekučného poriadku ani neprichádzal do úvahy v žiadnom z napadnutých konaní okresných súdov z dôvodu neúčinnosti predmetnej právnej úpravy.

14. V kontexte uvedeného ústavný súd odmietol sťažovateľkou podané sťažnosti týkajúce sa postupu a rozhodnutí krajského súdu z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti

a nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd, prihliadajúc na zásadu procesnej hospodárnosti konania sťažovateľkou podané sťažnosti, odmietol bez podrobnejšieho odôvodnenia (§ 25 ods. 2 posledná veta zákona o ústavnom súde). Keďže sťažnosti boli odmietnuté, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených (zrušenie napadnutých uznesení krajského súdu a okresných súdov, vrátenie vecí okresným súdom na ďalšie konanie a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako i úhrady trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

15. Nad rámec uvedeného ústavný súd v závere dodáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahľcuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už vopred vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom buď na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období, alebo na dôvod namietania neexistujúcich porušení základných práv a slobôd úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký postup zákon umožňuje, a je to porušením buď zákonných, alebo etických povinností advokáta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2016

Príloha č. 1 k uzneseniu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 181/2016

po r. č.	sp. zn. sťažností vedených ústavným súdom (Rvp)	sp. zn. uznesení Okresného súdu Brezno	sp. zn. uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici
1.	Rvp 12209/2015	4 Er 1965/2010 z 26. augusta 2014	2 CoE 150/2015 z 20. mája 2015
2.	Rvp 14665/2015	3 Er 2240/2014 z 19. novembra 2014	41 CoE 194/2015 z 12. augusta 2015
3.	Rvp 14947/2015	4 Er 2103/2014 z 19. decembra 2014	3 CoE 112/2015 z 26. augusta 2015
4.	Rvp 16842/2015	7 Er 360/2015 z 1. júla 2015	5 CoE 184/2015 z 20. októbra 2015

Príloha č. 2 k uzneseniu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 181/2016

po r. č.	sp. zn. sťažností vedených ústavným súdom (Rvp)	sp. zn. uznesení Okresného súdu Lučenec	sp. zn. uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici
1.	Rvp 10736/2015	8 Er 1213/2009 z 16. marca 2012	2 CoE 102/2015 z 16. apríla 2015
2.	Rvp 10737/2015	14 Er 654/2011 z 1. marca 2012	2 CoE 157/2015 z 30. apríla 2015
3.	Rvp 11076/2015	22 Er 366/2005 z 9. júla 2014	41 CoE 339/2014 z 18. decembra 2014
4.	Rvp 12835/2015	5 Er 306/2008 z 30. apríla 2012	41 CoE 140/2015 z 30. júna 2015
5.	Rvp 13070/2015	13 Er 965/2004 z 16. decembra 2013	12 CoE 38/2014 z 25. júna 2015
6.	Rvp 13599/2015	8 Er 443/2010 z 15. decembra 2011	43 CoE 240/2015 z 25. júna 2015
7.	Rvp 14661/2015	9 Er 729/2009 z 19. septembra 2013	13 CoE 57/2015 z 31. augusta 2015
8.	Rvp 15568/2015	17 Er 777/2014 z 29. mája 2015	15 CoE 79/2015 z 30. septembra 2015
9.	Rvp 16843/2015	17 Er 778/2014 z 29. mája 2015	43 CoE 360/2015 z 30. septembra 2015